

ISTENES TIBOR

Három napig

Ütöttem, csúfoltam, húsát téptem.

Istenkáromlónak kiáltottam.

Leköptem, töviskoszorúval
koronáztam.

Megöltem, majd meghaltam vele.

Farostok szorították magukba a szeget,

S én vérben áztam,

Vérben léptem,

Elátkoztam,

Földet és eget,

Mindeneiket.

Három napig sírban holtan,

Három napig elárultan,

Három napig elárvultan,

Hullottam részeimmé.

Aztán megnyílt a sír,

Többé nem vagyok.

Az élet karjában örökre elhalok,

A mindenség felett

Csak a sóhajok

Lebegésében foszló múlt vagyok.

Jelenné vált a jövőm,

Feltámadássá kárhozatom.

A sír elgurult kövébe zártam,

Egóm és áldozatom.

Kegyelem vérében mostam arcomat,

Tiszta lettem, mint a hó.

Nincs bennem idő s térszerű szerkezet,

Nem vívom már sajátos harcomat,

Melyben színész a rossz és a jó,

A mindenség felold és eltemet.

Átírja álomból álommá álmomat,

Majd kezdet leszek és a vég,

S mindez semmiség,

Hisz újjá lesz teremtve föld és az ég,

Ropogva múlnak el a napok,

A földi pőreség

És én csak vagyok, aki vagyok,

Velem tágul a mindenség.